

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 640

ĐEM YÊU VÀ HẬN ĐỔI THÀNH A DI ĐÀ PHẬT

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng Chủ nhật ngày 12/09/2021.

Con người sống ở thế gian này cả một cuộc đời chìm ngập trong yêu và hận. Yêu và hận luôn nặng trĩu trong tâm. Yêu không chỉ là tình yêu, mà còn là sự ưu thích. Hận, oán hận là những điều mình không ưu thích, mình chán ghét, ghét bỏ. Có người vì yêu mà cả cuộc đời đau khổ. Có người vì hận mà cả cuộc đời tìm cách trả hận.

Hòa Thượng nói: ***“Sao không đem yêu và hận biến thành A Di Đà Phật! A Di Đà Phật là Vô Lượng Thọ, Vô Lượng Quang, Vô Lượng Giác. Nếu chúng ta đem yêu và hận biến thành Vô Lượng Thọ, Vô Lượng Quang, Vô Lượng Giác thì có phải là tốt hơn không! Vậy thì chúng ta sẽ không còn chấp trước, dính mắc, khổ đau”***.

Hòa Thượng dạy chúng ta đem tất cả buồn, vui, thương, ghét, giận, hờn đều biến thành A Di Đà Phật. Mọi việc đều để cho Phật lo. Ngài Lý Mộc Nguyên hỏi Cụ Hứa Triết: *“Cụ không lo cho cuộc đời của mình sao?”*. Cụ trả lời rằng: *“Tôi lo cho những người kém may mắn hơn tôi. Ông Trời sẽ lo cho tôi”*. Quần áo Cụ mặc vô cùng đơn giản. Cụ nhặt quần áo từ thùng rác, mang về khâu lại để mặc. Nhân sinh như vậy quá tự tại! Hôm Cụ đến Cư Sĩ Lâm để quy y, Cụ mặc chiếc quần dài qua đầu gối mà Cụ nhặt từ thùng rác. Chúng ta thì mặc quần nọ áo kia mà vẫn cảm thấy tự ti. **Giá trị của con người không phải ở quần áo, không phải ở dáng vẻ bề ngoài mà ở thực chất từ nội tâm của chính mình, ở lòng chân thành, ở trong sự tận tâm tận lực khi chúng ta đối người tiếp vật.**

Chúng ta lười biếng, chảnh mắng, nhếch nhác. Chỉ cần chúng ta phát tâm hàng ngày đi quét rác, cọ nhà vệ sinh phục vụ mọi người cũng đã là siêu phàm rồi. Có lần Thầy đi qua một trạm dừng chân trên đường. Nhà vệ sinh nơi đó rất bẩn, rác rưởi, hôi thối, dường như lâu rồi không có người quét dọn. Ai vừa đi vào cũng phải đi ra luôn. Vì ở đó không có dụng cụ làm vệ sinh nên Thầy đã dùng tay làm vệ sinh sạch sẽ toàn bộ nhà vệ sinh đó rồi mới đi. Đó là việc làm khác thường nhưng không có gì lớn lao. Người ta đứng nói dốc cả buổi, nhưng nội tâm trống rỗng, quen sống trong ảo vọng.

Chúng ta phải sống thật là mình, không cần phải tỏ vẻ ta đây là người văn minh, trí thức, học giỏi, con nhà giàu. Ngày xưa, khi Thầy bắt đầu biết kiếm tiền, Thầy cũng từng có tâm lý như vậy. Mỗi ngày Thầy bỏ ra 1- 2 giờ đồng hồ để lau chùi chiếc xe đạp cho bóng bẩy, Thầy lau từng nan hoa xe đạp rồi mới đi. Một thời gian sau, những điều đó ít dần, rồi đến một lúc Thầy không còn quan tâm đến vẻ bên ngoài nữa. Thầy nhận ra rằng khi nội

tâm trống rỗng thì chúng ta rất cần đến bề ngoài, khi nội tâm đã đầy thì chúng ta không cần chú trọng đến nó nữa. Nhiều người sống ảo, kể cả người đã học Phật cũng ảo, thích thể hiện bản thân bằng đồng hồ, túi xách... Người chú trọng bề ngoài thì nội tâm trống rỗng. Chúng ta cần trang bị cho nội tâm của mình đầy đủ nghị lực và trí lực để sự dũng mãnh, kiên cường giúp chúng ta tự tin với mọi hoàn cảnh.

Ngài Lục Tô Huệ Năng không đi học ngày nào, Hòa Thượng Tịnh Không chỉ học đến Trung cấp. Thầy học Đại học. Thầy phải thi lại mấy lần môn tiếng Hán mới đủ điểm để được tốt nghiệp. Hồi đó, Thầy học tiếng Hán một cách chảnh mắng, không chịu nỗ lực. Sau đó, Thầy hoàn toàn thay đổi, học tập rất nghiêm túc. Thầy tên là Trần Văn Ánh. Các bạn học cũ của Thầy khi biết đến những đóng góp của Thầy đối với xã hội, không nhận ra Thầy nên hỏi: “*Có phải đây là ông Ánh không?*”. Thầy đã thay đổi. Sau 15 năm đã là một giai đoạn trong kiếp người rồi.

Bất cứ một giai đoạn nào, một thời điểm nào, chúng ta đều phải dụng tâm chân thành. Chúng ta không nên tự ti, mặc cảm, không nên xem thường mình. Nếu chúng ta không hoàn thành được trong 3 năm thì chúng ta kiên trì cố gắng trong 5 năm, 8 năm, 10 năm, nhất định chúng ta sẽ có thể hoàn thành.

Khi xưa, có người xem thường Thầy vì Thầy chỉ là một cư sĩ có gia đình, có vợ con. Trong tâm Thầy không hề oán hận khi họ nói ra như vậy. Thầy tự nhắc nhở chính mình phải nỗ lực học tập, phải nỗ lực hoàn thiện bản thân, xa lìa, hạn chế đến mức thấp nhất những hưởng thụ trong cuộc sống. Mười năm sau, họ nhìn thấy Thầy mà không còn dám khinh bỉ, xem thường. Họ xấu hổ và muốn rút lại những lời họ đã nói.

Thầy nhìn vào tấm gương của Hòa Thượng. Khi còn trẻ, Ngài là một thanh niên nghèo sống tha phương, cuộc sống vô cùng khó khăn. Ngài ở nhờ tại nhà của một cư sĩ trong suốt 30 năm. Nhiều người đã đóng góp xây dựng nơi đó trở thành “*Thư viện Hoa Tạng*” rất to lớn, khang trang. Ở đó, Hòa Thượng giảng pháp và cùng nhiều người tu học. Sau khi Bà Hàn Quán Trưởng mất, con trai của Bà đuổi tất cả những đồng tu đang thường trụ ở nơi đó. Hòa Thượng từ đó bắt đầu bôn ba.

Mỗi chúng ta ngày nay có những sự hỗ trợ đặc biệt, có sự định hướng đặc biệt, nhưng chúng ta không nỗ lực. Thầy không có ai động viên, khó khăn trong cuộc sống muôn trùng. Phật dạy chúng ta “*y pháp, bất y nhân*”. Nhưng cách đây 20 năm, Thầy y nhân, không y pháp. Pháp không sai, chỉ có người sai. Thầy đã từng thất vọng nói với một người: “*Ông đừng đem Phật pháp nói với tôi nữa! Tôi chán lắm rồi!*”.

Nhiều người thành công từ giáo trình học chữ Hán online mà Thầy dạy và đăng bài trên trang web nhidonghocphat.com. Có một chị ở nước ngoài đã tự học, tự mày mò. Sau đó, việc học tập đã trở thành niềm vui vô tận đối với chị ấy. Người học trò đó mong muốn mỗi ngày đều viết lời cảm ơn gửi đến Thầy. Con người chúng ta sợ dĩ không thành công vì chúng ta quá lý sự, quá nhiều chuyện, đòi hỏi phải như thế này, phải như thế kia. Người như vậy không chân thành mà còn làm phiền người khác.

Hòa Thượng dạy chúng ta đem yêu và hận đổi thành A Di Đà Phật, đổi thành sự tích cực, đừng mãi chứ không đổi thành sự bi lụy, yếu hèn. Hòa Thượng nói: **“Người thể gian một lòng niệm những ý niệm buồn, vui, thương, ghét, giận, hờn, hi, nộ, ái, ó, ai, lạc. Chúng ta tối ngày chìm trong vọng niệm, thường thấy người ta xem thường mình, bỏ rơi mình. Chúng ta chìm trong tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn. Chúng ta phải dừng nó lại”**. Hòa Thượng nói một câu khiến Thầy rất cảm động: **“Cả đời tôi là một mảng chân thành, cả đời tôi không lừa gạt ai”**. Chúng ta vọng ngữ, nói lời thêm bớt.

Chúng ta lúc nào cũng cảm thấy mình bận rộn không có thời gian. Chúng ta mất rất nhiều thời gian để ăn uống, sinh hoạt, ngủ nghỉ, tắm rửa, giặt đồ... Có người rửa bát hết nửa tiếng, giặt đồ nửa tiếng, ngủ trưa hai tiếng, không thể làm nhanh hơn. Thầy rửa bát cho cậu học trò đó đứng nhìn để họ tin và biết cách làm việc vừa nhanh vừa hiệu quả. **Chúng ta phải luôn có ý niệm nhắc nhở mình dành cho mình ít thời gian nhất thì mới có thời gian để cống hiến. Dù bận rộn đến mấy chúng ta cũng có thể tranh thủ được thời gian để làm một việc gì đó có ích cho mọi người.**

Mười ngày nay, trời rất lạnh. Hôm nay Thầy thức dậy lúc 3h15' sáng, trước khi đồng hồ reo. Thầy không ngủ tiếp mà dậy luôn để bắt đầu một ngày mới. Thầy không cho phép mình ngủ tiếp, không cho phép mình vượt ngưỡng. Khi Thầy xoa mặt hoặc xoa các huyết đạo, nơi nào cần xoa 30 cái thì Thầy phải xoa đủ 30 cái. Chỗ nào không xoa đủ 30 cái mà đã vội chuyển đến vị trí khác thì Thầy lại xoa lại từ đầu, bắt đầu từ 1. Thầy tự đưa ra cho mình quy định và nghiêm túc thực hiện như vậy.

Hòa Thượng nói: **“Dành cam đọa lạc”**. Người ta tự cam chịu đọa lạc, phục tùng những tập khí xấu ác của mình. Nhiều người kêu khổ, luôn cảm thấy mình gặp nhiều khó khăn, mà không nhận ra mình lười biếng, chảnh mảng. Người xưa nói: **“Người là trượng phu, ta không phải là trượng phu sao!”**. Người ta thông minh nên nỗ lực 3 năm thì thành công. Chúng ta kém hơn họ thì chúng ta nỗ lực 10 năm, 12 năm để hoàn thiện, khắc phục khó khăn, hoàn thiện bản thân. Thành công đến từ sự nỗ lực.

Thầy trồng cây, quả đậu dài 8 tấc (80cm). Dàn mướp non mới lên đã cho 8 quả mướp ngọt. Quả mướp dài 1m, không cần gọt vỏ, nấu lên ăn rất thơm ngon. Thầy học cách trồng mướp từ Ông ngoại của mình. Thầy đổ đất, ủ đất, gieo hạt, dùng phân vi sinh để chăm sóc cây. Đó là nhờ năng lực quan sát và sự nỗ lực. Nhiều người sống ảo, không lao động thực tiễn. Có người khen: **“Thầy viết chữ Hán quá đẹp!”**. Thầy bảo họ: **“Dừng ngòi đó mà ngưỡng mộ người khác, hãy bắt tay vào làm! Chúng ta cứ tập viết mỗi chữ một trăm lần, một nghìn lần thì chắc chắn chữ sẽ đẹp”**.

Phật đã dạy chúng ta nguyên lý nguyên tắc, chúng ta cứ y theo nguyên lý nguyên tắc đó mà làm. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải hoán đổi cảnh giới, đem tất cả đổi thành A Di Đà Phật. Khó ở chỗ bạn có chịu thay đổi hay không chứ không phải là bạn không thay đổi được. Bạn nỗ lực, đừng mãi, tinh tấn mà thay đổi thì sẽ thay đổi được”**. Chúng ta phải làm dài lâu, làm trường kỳ, phải hằng tâm trong mọi việc. Nếu chúng ta không hoán đổi cảnh giới thì chúng ta cam đọa lạc, tự bằng lòng với số phận, không thể thay đổi vận mệnh.

Hòa Thượng nói: “*Ai không nỗ lực, xin rút lui thì cho họ rút lui. Cả cuộc đời của họ cũng không làm được việc gì*”. Nhà Phật nói: “***Dũng mãnh, tinh tấn, bất thoái chuyển***”. Hòa thượng nói: “***Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn***”. Chúng ta thì không ngừng tinh tướng, lười biếng, nhếch nhác, chệnh mảng.

Chúng ta có vô số ý niệm. Hòa Thượng chỉ liệt kê ra 2 ý niệm nặng nề nhất, lớn nhất là yêu và hận để giúp chúng ta dễ hiểu. Yêu nhiều cũng hận, yêu không được cũng hận. Hai ý niệm nặng nề nhất mà chuyển thành A Di Đà Phật thì các ý niệm khác cũng chuyển thành A Di Đà Phật. Bài học hôm nay có quá nhiều ý, Thầy cảm thấy chưa vào đề thì đã hết giờ.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!